

del, der går på, at det bliver efterspørgselsstyret.

Og for alle os, der er til stede her og kan huske, hvordan det er gået med borgernes krav om at se DR 2, så er jeg overbevist om, at den efterspørgselsstyring skal såmænd nok være en tilstrækkelig dynamo og drivkraft til at få bragt digital tv ud til borgerne. Borgerne er tilsyneladende altid meget interesserede i det, de lige præcis på nuværende tidspunkt ikke kan se. Så denne efterspørgselsstyring betragter vi ikke som en prop, men derimod som en klar mulighed for, at udviklingen kommer til at gå hurtigt.

Så er der problemerne omkring EF-direktivet »Fjernsyn uden grænser«. Det står jo ikke direkte i teksten, men vi taler jo om TV Danmark. Vi mener ikke nødvendigvis, at vi skal føle os alt for forpligtede af dette direktiv. Danmark nedlagde i sin tid et hængende veto mod det, men ret skal selvfølgelig være ret.

TV Danmark er jo bare ikke en tv-station i traditionel forstand, og vi har jo tvunget TV Danmark til at stille vinduer til rådighed for ikkekommercielt tv. Og der står ikke noget om, hvordan disse vinduer tæller med, når man opgør procenterne.

Derfor vil vi bruge udvalgsarbejdet til at få afdækket: Hvad sker der eksempelvis, hvis man har det sådan, at TV Danmark sender de nødvendige 10 pct., og vinduerne tæller med, og i et af vinduerne bliver der så pludselig vist noget af det, som jo er det værste, man overhovedet kan ifølge de franske regler, nemlig noget amerikansk? Har TV Danmark så pludselig et ansvar i forhold til, hvad der er vist i deres vinduer? Og hvordan er det med økonomien? TV Danmark tvinges til at betale en netværksafgift næste år på 30 mio. kr. Er det en udgift, de må tage med i deres programbudgetter, hvis man vælger den model ved opgørelse af deres 10 pct?

I det hele taget mener vi, at det punkt skal vi gennemgå meget grundigt, inden vi lægger os fast på, hvordan det skal være. Så synes vi ikke, det skal være en ministerbeføjelse. Vi synes, at det skal stå i lovteksten, hvordan reglerne skal være, for det gør det jo for Danmarks Radio og TV2. Det reguleres jo ikke ved en ministerbeføjelse, men ved en præcis lovtekst.

Så til sidst til det om piratkortene: Jeg kan lige så godt sige det, som det er: Jeg morede mig, da jeg så, at ministeren har taget det med. For ministerens forgænger i ministerædet, hr. Ebbe Lundgaard, var jo fuldstændig skråsikker

i sine udtalelser, da man behandlede piratkortene første gang.

Dengang blev spørgsmålet jo rejst, om det nu var tilstrækkeligt, at man forbød handel med dem, og daværende minister erklærede, at et forbud mod privat brug af piratkort ville være vanskeligt at håndhæve i praksis, og ministeren erklærer senere, at et sådan forbud mod handelen efter regeringens opfattelse måtte anses for at være tilstrækkeligt til at stoppe den største og mest alvorlige del af piratvirksomheden.

Det vil altså sige, at på daværende tidspunkt mente regeringen, at forbud mod kommerciel handel med piratkortene var tilstrækkeligt, og at forbudet mod, at folk har et piratkort, ville være svært at administrere, og derfor ville man ikke være med til det dengang.

Vi savner ud over de bemærkninger, der er i forslaget, en argumentation fra ministeren for, hvad det er, der er sket, ud over at den nuværende minister er af et andet køn og er mere køn end hr. Ebbe Lundgaard, så hvad er det, der er sket i mellemtiden, som gør, at man nu lige pludselig mener, man er i stand til at administrere en ordning, som for få år siden blev betragtet som uadministrerbar?

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne. Jeg opfatter det som et tilsagn om, at de vil stemme for dette lovforslag, og jeg er også glad for, at der allerede nu er nogle, der har taget forskud på efterårets glæder, hvor vi jo skal revidere radio- og fjernsynsloven med udgangspunkt i den medieaftale, en række partier har indgået for nylig.

Jeg vil kun knytte nogle få kommentarer til de kommentarer om piratkort, der er kommet fra ordførerne. Jeg kan berolige Venstres ordfører med, at det stadig vil være retsplejeloven, der gælder, dvs. at man ikke vil kunne få adgang til folks private hjem uden retskendelse, så der er ikke nogen grund til at bekymre sig om den del af lovgivningen.

Så spurgte hr. Kim Behnke: Hvad er der dog sket, siden en minister fra Det Radikale Venstre kan tilslutte sig, at privat besiddelse af piratdekoder nu skal forbydes? Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, vi må glæde os over, at vi har det redskab tilbage, for hvis den tidligere kulturminister havde brugt det kort, ved jeg ikke rigtig, hvad vi skulle gøre nu, hvor vi rent faktisk står med det problem, at piratdekodere stadig findes i det danske samfund og tilsyneladende også bliver brugt i vid udstrækning. Jeg